

Джерело

Микола Руденко

Біля нього іржавіють стріли,
Що упали в некошений лан.
Біля нього жили і старіли
Покоління полтавських селян.

Біля нього земля перерита:
Ті що впали, — такі молоді!..
І шипіли метеорити
У його прохолодній воді.

Біля нього шукатиме раю
Невідомого віку село...
А поки що поволі вмирає
Під дубком вікове джерело.

У деревах поменшало соку —
Корінь висушить спека лиха.
Кажуть, що від недоброго ока
Кров глибинна пересиха.

Тільки бачу оту блискавицю,
Що небавом сюди упаде
І оновить дідівську криницю...
Гляньте в небо: вона гряде!